

att hvarje kommun, som genomlöpes af bolagsjernväg, må ega att sända ett ombud för deltagande såväl i granskning af bolagets räkenskaper, som i fördelningen stationerna eller kommunerna emellan af bolagets vinst.

Dessa kommunernas ombud blifva då i tillfälle taga fullständig kännedom om bolagens inkomster både vid lastnings- och lossningsstationerna, och då de äfven få deltaga i fördelningen, bör, i det allra närmaste, det missnöje, som nu ofta eger rum, ej sällan af brist på kännedom om verkliga förhållandet, kunna undvikas.

Stockholm i Januari 1877.

A. W. Uhr.

N:o 52.

*Af Herr **A. P. Danielson:** Om ändring af Kongl. Förordningen den 9 Juni 1871, rörande hemortsrätt.*

Ehuru erkänns måste, att Kongl. Maj:ts Nådiga förordning angående fattigvården den 9 Juni 1871 verkat mycket godt och således i många delar bättrat de svårigheter, som förekommo under den tid, förordningen af den 13 Juli 1853 hade gällande kraft, så har man ändock funnit, att nuvarande förordning i vissa delar innehåller bestämmelser, som äro både obilliga och olämpliga och derföre fordra rättelse och förändring.

Sälunda har man erfarit, att stadgandet i 25 § rörande hemortsrätt är olämpligt deruti, att, när en person afflyttar från ett fattigvårdssamhälle till ett annat, så

erhåller han icke hemorts rätt i det samhälle, dit han inflyttar, förr än ett år förflutit sedan han till följd af inflyttningen der blifvit eller bort blifva mantalsskrifven och han under denna tid icke kommit i behof af fattigvård. Nu händer ofta, att en person vid de år, då han eger helsa och fullgod arbetskraft, afflyttar till annan ort, men under första året af sitt vistande der — genom sjukdom eller annan orsak — kommer i tillfällig nöd och derföre måste anlita kommunen om fattigunderstöd. Följden häraf blir den, att det fattigvårdssamhälle, hvori personen vistas, väl meddelar honom understöd, men också på grund af 30 § söker sitt åter af det samhälle, der han hemorts rätt eger. Vill nu sistnämnda samhälle icke medgifva personens kvarblifvande, så är denne skyldig, med eller mot sin vilja, att underkasta sig tvånget att blifva hemsänd till det fattigvårdssamhälle, i hvilket han har hemorts rätt, och är således betagen rättigheten att sjelf välja vistelseort, hvarigenom stadgandet i 28 § att "ej må någon för äfventyret af framtida fattigvårdstunga förmenas välja vistelseort", här är utan betydelse.

Skulle åter det fattigvårdssamhälle, en person tillhör, icke vid här ofvannämnda förhållanden påkalla dennes hemsändande, så kan inträffa, att personen tillbringar hela sin kraftigaste ålder inom ett samhälle och — då arbetsförmågan aftager och ålderdomen inträder — han återfaller i fattigvårdshänseende till det samhälle, inom hvilket han icke på flera tiotal af år bott eller vistats. Väl är i 31 § stadgadt, att ett sådant samhälle, det der är med fattigvård synnerligen betungadt, kan i detta fall få något bidrag af staten, men denna tröst synes mig för fattigvårdssamhället vara klen och saken i öfrigt innebära en stor orättvisa mot detsamma.

För att afhjelpa de olägenheter, jag här i korthet anfört, och då det förmodligen icke lönar sig att nu yrka, det hvarje person skall, då fråga om behof af fattigunderstöd uppstår, hafva hemorts rätt i det samhälle han är född, vågar jag härmed vördsammast anhålla, att Riksdagen ville för sin del besluta:

att IV afdelningen af förenämnda Kongl. Maj:ts nådiga förordning af den 9 Juni 1871, rörande hemorts rätt, måtte ändras derhän att, äfven om behof af fattigvård uppstår inom den i 25 § nu föreskrifna tid, den person, som sådant understöd erhållit, skall året derpå eller följande år vinna hemorts rätt i det samhälle, dit han inflyttat, såvida han i tre år der bor och vistas och äfven om icke ett år förflutit, hvarunder han ej fattigunderstöd åtnjutit, samt att allt understöd, som, med anledning af nu nämnda inflyttning eller till följd af kropps- eller sinnessjukdom, lemnas någon, hvilken tillhör annat samhälle, än der han tillfälligt vistas eller vid behof af understöd hemorts rätt eger, skall ersättas det samhälle, som kostnaden utgifvit, af staten, såvida ej kostnaden

kan

kan genom personens arbetsförtjenst eller egendom återgäldas eller utgå af hans skyldeman eller annan enskild person, som lagligen härför bör svara.

Och anhåller jag, att det Utskott, hvartill denna min motion remitteras, måtte upprätta förslag till de förändringar i här ifrågavarande författning, som för bifall till denna min framställning finnas nödiga.

Stockholm den 23 Januari 1877.

A. P. Danielson,
från Kalmar län.

N:o 53.

Af Herr A. P. Danielson: Angående föreskrifter i fråga om försäljning af kronan tillhöriga hemman och lägenheter, för hvilka årliga arrendeafgiften icke öfverstiger 500 kronor.

Sedan det vid flera skedda försäljningar visat sig, att det af 1874 års Riksdag fattade beslut att genom offentlig auktion försälja sådana kronan tillhöriga, under Kammarkollegii förvaltning ställda och för statsverkets räkning utarrenderade hemman och lägenheter, för hvilka årliga arrendeafgiften icke öfverstiger 200 kronor och hvilkas bibehållande åt kronan icke på grund af befintlig skogstillgång eller annan särskild anledning påkallas, allt i den mån derom gällande arrendekontrakter efter uppsägning

Bih. till Riksd. Prot. 1877. 1 Saml. 2 Afd. 2 Band. 9 Häft. 2